

2017. április 11. kedd

Jn 13, 21-33; 36-38

Ebben az evangéliumi részben Jézus előrevetíti, miként fogja őt megtagadni két tanítványa is, Júdás és Péter. Júdás vétke jelentősen nagyobb volt Péterénél, viszont tette szükséges volt az Emberfia megdicsőüléséhez. Ezt Jézus is jól tudta, ezért is küldte el Júdást, hogy tegye meg mielőbb, amit tenni akar.

Péter ellenben olyan hibát vétett, amellyel – úgy gondolom – sokan tudunk azonosulni: egy szakrális térben, mestere mellett úgy vélte, bármit képes lenne megtenni Jézusért, viszont a gyakorlatban nem tudta ezt megvalósítani.

Jézus, bár jól tudta mit fognak cselekedni, nem ítélte el egyik tanítványát sem esendőségükért, sőt feltehetőleg már meg is bocsátott nekik még azelőtt, mint hogy tettüket elkövették volna. Hiszen mindezek ellenére társaságukban szerette volna eltölteni az utolsó vacsoráját.

Péter és Júdás között az egyik legfontosabb különbség az lehetett, hogy míg Péter bízott Isten végtelen megbocsátó szeretetében, Júdás képtelen volt együtt élni tettével. Ezért fontos, hogy mi is szüntelen bízzunk Isten végtelen, elfogadó, és feltétel nélküli szeretetében, mert Isten saját esendőségünket is képes az ő dicsőségére fordítani. Hiszen Isten a magunk tökéletlenségében szeret minket.

Varga Orsolya (Budapest)